

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.281 van 22 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 17 oktober 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 31 augustus 2007 waarbij de aanvraag op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MASUREEL, die loco advocaat B. DAYEZ, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart staatloos te zijn en is geboren in Skopje op 21 april 1973.

Verzoeker verklaart in 1986 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 7 november 1988 vraagt de moeder van verzoeker (vergezeld van haar kinderen) de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. De asielaanvraag wordt negatief afgesloten en dit op 8 januari 1988.

Op 4 maart 1988 vertrekt verzoeker met zijn familie terug naar Joegoslavië.

Op 22 februari 1990 vraagt verzoeker de Belgische overheid om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 3 mei 1990 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 27 mei 1991.

Op 14 maart 1991 vraagt verzoeker opnieuw asiel aan.

Op 16 oktober 1991 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 oktober 1992 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde.

Op 27 oktober 1992 vraagt verzoeker opnieuw asiel aan. Deze asielaanvraag wordt negatief afgesloten met een betekening op datum van 27 november 1992 van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juli 1995 vraagt verzoeker en zijn partner J.N. en haar kind J.R. de Belgische overheid om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 6 juli 1995 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker en zijn partner J.N. een beslissing tot weigering van verblijf en een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats.

Tegen voormelde beslissing van 6 juli 1995 dienen verzoeker en zijn partner J.N. een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 juli 1995 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek nodig is.

Op 31 oktober 1996 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 19 november 1996 dienen verzoeker en zijn partner J.N. een beroep in tegen voormelde beslissing van 31 oktober 1996 bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 4 december 1996 worden verzoeker en zijn partner J.N. ouders van V.R..

Op 22 mei 1997 verklaart de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen het beroep ontvankelijk, doch ongegrond en weigert aan verzoeker en zijn partner J.N. de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 23 juli 1997 dient verzoeker tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad van State.

Op 6 augustus 1997 ontvangen verzoeker en zijn partner J.N. een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 september 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 20 januari 2000 dient verzoeker, samen met zijn partner en hun 2 kinderen, een aanvraag in tot regularisatie op grond van wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de Regularisatiewet).

Op 7 februari 2002 beslist de minister het positieve advies van de Regularisatiecommissie te volgen. Verzoeker wordt toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 28 maart 2002 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om verzoeker uit te sluiten van het voordeel van de toepassing van de Regularisatiewet.

Op 25 april 2002 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Tegen de twee voormelde beslissingen van 28 maart 2002 en 25 april 2002 dient verzoeker op 24 mei 2002 een beroep in bij de Raad van State. Het beroep wordt verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 173.512 van 13 juli 2007.

Op 29 november 2002 worden verzoeker en zijn partner J.N. ouders van V.T..

Op 7 april 2004 beslist de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel het statuut van staatloze toe te kennen aan verzoeker.

Op 3 juni 2004 erkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker als staatloze.

Op 7 oktober 2004 dient verzoeker, alsook zijn vrouw en kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9,3^{de} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 31 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De buitengewone omstandigheden, bedoeld in bij artikel 9,3, zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: erkend zijn als staatloze, vrees voor terugkeer, samenwonen met partner, samen kinderen hebben, gedurende langere tijd in België verblijven, de bewering van integratie, schoolgaande kinderen, art 3 en 8 van het EVRM, art 9,9 en 10 van het IVRK, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. De erkenning als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg leidt niet automatisch tot verblijfsrecht. Evenmin betekent deze erkenning dat u het verblijfsrecht in het land waarvan u voorheen de nationaliteit droeg of waar u rechtmatig verbleef zou hebben verloren. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar u niet op voldoende wijze aannemelijk maakt dat u zich niet kunt richten tot de diplomatieke overheid van het land van herkomst teneinde van hieruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Wat betreft het gevaar en de ingeroepen vrees voor terugkeer naar het land van herkomst dient betrokkene zijn bewering te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie en kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die het indienen van de aanvraag om machtiging in België toelaat.

Art 3 van het EVRM wordt niet geschonden daar het niet willen indienen van de aanvraag in het land van herkomst niet van een vernederende noch onmenselijke aard is.

Een tijdelijke scheiding van de partner en kinderen kan betrokkene evenmin verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst. Art 8 van het EVRM wordt niet geschonden daar het recht op gezinsleven niet onverenigbaar is met het recht op terugkeer aangezien betrokkene quasi onmiddellijk een aanvraag kan indienen om terug bij het gezin te keren.

Teven kunnen partner en kinderen betrokkene ten allen tijde vergezellen tijdens de terugreis. De rechten van de kinderen worden niet geschonden daar betrokkene niet aantoont waarom de partner en kinderen hem niet kunnen vergezellen naar het land van herkomst en al zo er geen sprake is van familieschending. De rechten van het kind om op het grondgebied te verblijven behoren hen toe, echter dit recht houdt op geen enkele wijze een verbod in om het Belgische grondgebied te verlaten. Tevens volgen de kinderen in België geen gespecialiseerd onderwijs dat niet voorhanden zou zijn in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene rees geruime tijd in België verblijft en beweert geïntegreerd te zijn creëert geen automatisch recht op verblijf en kan steeds het voorwerp uitmaken van een onderzoek in het kader van een visumaanvraag conform art 9&2 van de wet van 15/12/1980.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel hem betekend op 25/4/2001 (...)

2. Rechtspleging.

Waar verzoeker opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoeker wel vrij om voor zijn akten en verklaringen de taal te gebruiken welke hij verkiest. De raadsman die verzoeker bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van onder andere van artikel 9,3^{de} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en een manifeste appreciatiefout in hoofde van het bestuur.

Verzoeker poneert dat uit de rechtspraak van Raad van State afgeleid kan worden dat buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het onmogelijk of uitermate moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat deze niet mogen verward worden met omstandigheden van overmacht. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij onterecht besliste dat de omstandigheden door hem aangehaald in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Hij stelt dat het volstaat vast te stellen dat hij, als erkende staatloze, het bewijs heeft gegeven dat hij in de meest volledige onmogelijkheid verkeert om terug te gaan naar zijn land van herkomst, te weten de Republiek Macedonië, om aldaar zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Zo, stelt verzoeker, legde hij een attest voor uitgegeven door de Ambassade van de Republiek Macedonië te Brussel op 26 februari 2007, waaruit blijkt dat hij niet alleen geen onderdaan is van dit land maar dat hij ook geen reisdocumenten kan verkrijgen om daarheen te gaan. Verzoeker is van mening dat deze omstandigheid wel degelijk een uitzonderlijk karakter heeft in de zin dat het voor hem uitermate moeilijk is om terug te keren naar de Republiek Macedonië. Concluderend stelt verzoeker dat de verwerende partij door het tegenovergestelde te poneren in de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout beging.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verzoeker verwijst in zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van 7 oktober 2004 op wat volgt:

“(...)

Wat de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft

a. *Buitengewone omstandigheden*

Verzoeker dient aan te tonen dat het wegens buitengewone omstandigheden onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf aan te vragen.

Het is voor de heer V.(...) niet enkel bijzonder moeilijk, maar zelfs VOLSTREKT ONMOGELIJK om terug te keren naar zijn land van herkomst. Zijn land van herkomst, Joegoslavië, bestaat immers niet meer. Het is duidelijk dat het onmogelijk is terug te keren naar een land dat niet meer bestaat om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen, zoals voorzien in artikel 9.2 van de Wet van 15-12-1980.

Bovendien bezit de heer V. (...), volgens officiële beslissing van de plaatselijke autoriteiten, niet de nationaliteit van één van de deelrepublieken waarin zijn land van herkomst is opgegaan. De heer V. (...) kan zich dus evenmin tot de Belgische diplomatieke of consulaire post in deze deelrepublieken wenden. Het vonnis van de Rechtbank van 1e Aanleg van Brussel van 07-04-2004 heeft het statuut van apatride toegekend aan de heer V.(...). Als staatloze kan hij in geen enkel land rechten laten gelden.

Het statuut van staatloosheid dat op 07-04-2004 door de Belgische rechter vastgesteld is, vormt de volstreekte onmogelijkheid voor de heer V. (...) om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in een ander land dan België in te dienen. Deze onmogelijkheid is tevens de buitengewone omstandigheid die een aanvraag artikel 9.3 verantwoordt.

(...)”

Op 8 maart 2007 legt verzoeker bijkomende stukken voor, waaronder een brief van zijn advocaat waarin wordt gesteld dat verzoeker in geen geval naar Macedonië kan terugkeren gelet op het bijgevoegde document. Dit bijgevoegde document betreft een attest van de Ambassade van de deelrepubliek Macedonië te Brussel uitgegeven op 26 februari 2007, waarin gesteld wordt wat volgt:

“(...)

L'Ambassade de la République de Macédoine à Bruxelles certifie par la présente que Monsieur V.R. (...), né le 21.04.1973, à Skopje, République de Macédoine

**N'EST PAS RESSORTISSANT
DE LA REPUBLIQUE DE MACEDOINE**

Et qu'il n'est pas inscrit dans le Registre des citoyens et d'état civil de la République de Macédoine et c'est pour cela qu'il ne peut pas obtenir des documents de voyage pour retourner en République de Macédoine.

(...)”

Betreffende de voornoemde door verzoeker aangehaalde omstandigheden motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt:

“(...)

*Buitengewone omstandigheden, bedoeld in bij artikel 9&3, zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: erkend zijn als staatloze, vrees voor terugkeer, samenwonen met partner, samen kinderen hebben, gedurende langere tijd in België verblijven, de bewering van integratie, schoolgaande kinderen, art 3 en 8 van het EVRM, art 9,9 en 10 van het IVRK, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. De erkenning als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg leidt niet automatisch tot verblijfsrecht. Evenmin betekent deze erkenning dat u het verblijfsrecht in het land waarvan u voorheen de nationaliteit droeg of waar u rechtmatig verbleef zou hebben verloren. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar u niet op voldoende wijze aannemelijk maakt dat u zich niet kunt richten tot de diplomatieke overheid van het land van herkomst teneinde van hieruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.
(...)"*

De Raad wijst erop dat de verwerende partij terecht aanhaalt in de bestreden beslissing dat 'erkend zijn als staatloze' geen buitengewone omstandigheid vormt en dat de erkenning van staatloze door de rechtbank van eerste aanleg niet automatisch leidt tot verblijfsrecht. Het feit dat een persoon geen onderdaan is van het land waar hij normaal verblijft of staatloos is, sluit niet uit dat deze persoon zich tot de Belgische diplomatieke post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland kan begeven. Uit artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat de Belgische diplomatieke of consulaire posten enkel bevoegd zijn met betrekking tot de nationale onderdanen van het land waar de post gevestigd is.

De verwerende partij beging echter een manifeste appreciatiefout waar deze stelde dat 'bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar u niet op voldoende wijze aannemelijk maakt dat u zich niet kunt richten tot de diplomatieke overheid van het land van herkomst teneinde van hieruit de aanvraag tot machtiging in te dienen'. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk, zoals hierboven vermeld, dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag een document voorlegde waarin hij aantoont geen papieren te kunnen bemachtigen om terug te keren naar de Republiek Macedonië. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verwerende partij zelf tevergeefs de grootste moeite heeft gedaan om reisdocumenten voor verzoeker te bekomen. In een interne 'nota aan Bureau D' van 9 november 1998 staat geschreven wat volgt:

*"(...)
Al het mogelijke werd gedaan, zowel door de cel repat, als door betrokkene en zijn advocaat om een reisdocument te verkrijgen. Hoewel de identiteit van betrokkene vaststaat en hij duidelijk afkomstig is van Macedonië kreeg de ambassade geen groen licht van Skopje. Hij kan nog een Macedonische nationaliteit aanvragen, als hij voldoet aan 8 voorwaarden, maar het is mijn inziens gemakkelijker om in een kikker te veranderen.
(...)"(onderlijning toegevoegd)*

Hieruit blijkt dat zowel verwerende partij als verzoeker zelf pogingen hebben ondernomen om reisdocumenten te verkrijgen om verzoeker terug te laten gaan naar zijn land van herkomst. Uit de overige documenten neergelegd ter gelegenheid van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf blijkt voldoende dat verzoeker de Macedonische nationaliteit niet bezit, zoals bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel.

Uit wat voorafgaat moet vastgesteld worden dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout beging door te stellen dat verzoeker onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet kan richten tot de diplomatieke overheid van het land van herkomst teneinde van daaruit een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen en dat aldus de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

Het middel is gegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 31 augustus 2007, genomen ten aanzien van X, waarbij de aanvraag op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.